

for saa vidt der er Tale om en Fordeling mellem Opholds- og Forsørgelseskommune — alene maattet afholde de med Børnenes Anbringelse i Pleje forbundne Omkostninger. Efter det her foreslaaede vil det altsaa blive saadan, at Staten udreder Halvdelen af de i Lovforslaget fastsatte Beløb, altsaa, naar vi ser bort fra de to Kalenderaar, hvor Sætserne forhøjes, henholdsvis 100, 80 eller 60 Kr. Heller ikke mod Indførelsen af dette nye Princip vil vi gøre Indvendinger, men vi ønsker at pege paa, at der herved kommer et endnu større Misforhold til Stede derved, at Loven kun omhandler Børn af Enker og ikke Børn af Enkemænd, thi det vil faktisk sige, at i de Tilfælde, hvor først Moderen og derefter Faderen dør, er det fremdeles, som det har været hidtil, Kommunerne, som ene maa bære Udgifterne ved de vedkommende Børns Forsørgelse, men hvis derimod Faderen dør først og Moderen senere, bliver Kommunernes Stilling anderledes og maaske ogsaa Børnenes, for saa vidt som det nemlig maaske kan siges, at der ved Statstilskuddet er sikret dem et noget større Beløb, end der i enkelte Kommuner vilde blive sikret dem. Men hvad enten man ser Sagen fra Børnenes eller fra Kommunernes Standpunkt, er der ikke noget der motiverer, at man, hvor Talen er om' at yde Statsbidrag til Børnenes fremtidige Pleje og Underhold, naar begge Forældrene er døde, gør den Forskel, som der vil komme ved, at man stiller sig anderledes overfor de Børn, hvis Moder er død sidst, end overfor dem, hvis Fader er død sidst. Venstre har, som sagt, ikke noget at indvende imod, at man gaar den Vej, som der her er foreslaaet, men jeg har dog ønsket at gøre opmærksom paa, at det Misforhold, der efter min Mening allerede er til Stede ved, at man ikke i sin Tid har taget Børn af Enkemænd med, bliver endnu grellere ved den Bestemmelse, som Ministeren her foreslaar.

Vi er altsaa enige i, at man bør tage Lovforslaget, som det foreligger. Det er let overskueligt, saa jeg har ikke tænkt at foreslaa nogen Behandling i Udvalg. Jeg skal med disse faa Bemærkninger anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Fremme.

Jacobsen: Det her foreliggende Lovforslag om Ændringer i Loven om Understøttelse til Børn af Enker kan jeg paa den socialdemokratiske Gruppens Vegne medgive min bedste Anbefaling. Det er, fore-

kommer det mig, kun rimeligt og naturligt, at de Understøttelser, som det i sin Tid blev fastsat at yde til Enkers Børn, forhøjes med de 50 pCt., der her er Tale om. Denne Forhøjelse svarer ikke nær til de Prisstigninger, der faktisk er sket paa de almindelige Livsfornödenheder i de sidste 3—4 Aar her i Landet, men det maa indrømmes, at denne Forhøjelse er en Hjælp og en Hjælp, der af disse Kvinder vil blive modtaget med stor Glæde. Ogsaa Bestemmelsen i Loven om, at der til et Barn, hvis Moder dør, vedblivende skal kunne udbetales Understøttelse, saavel som det Stykke, hvori der foreslaas en Forhøjelse af Trangsgrensen, finder jeg rimelig og naturlig og kan altsaa fuldt ud tiltræde disse Forslag. Der er i det hele, forekommer det mig, kun al Grund til at komme dem, hvem denne Lov tilsigter at hjælpe, til Hjælp i saa høj Grad som muligt, og det vil mit Parti med Glæde være med til. Derfor skal jeg ligesom den ærede Ordfører for Venstre paa min Gruppens Vegne tillade mig at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget. Jeg skal tilføje, at hvis der skulde være almindelig Stemning for, at man denne Gang gik til en Udvidelse af Loven, som det har været paa Tale her, saa at man tog Enkemændene med, vil vi gerne være med dertil. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Ivar Berendsen: Det Lovforslag, som blev til Enkeloven af 1913, gik her fra Tinget enstemmigt vedtaget og angik Understøttelse til Børn baade af Enker og Enkemænd. Der blev fra alle Sider og uden Divergens paa Grund af politiske Standpunkter gjort opmærksom paa, da Landstinget forandrede Loven paa en saadan Maade, at vi omsider blev drevet ind i Fællesudvalg, at de Forandringer, Landstinget indførte, i væsentlig Grad vilde bidrage til at hemme det Formaal, som Lovforslaget havde, nemlig at holde Enkerne og Enkemændene med deres Børn borte fra Fattigvæsenet. Ingen af dem, der deltog i Fællesudvalgets Forhandlinger, vil have glemmt, i hvor høj Grad det blev lagt Landstinget paa Hjerte, og hvor svært det holdt for os at gaa ind paa Landstingets Ændringer. Vore Forudsigelser i saa Henseende er gaaet i Opfyldelse Straks efter Verdenskrigens Begyndelse saa den højtærede Minister sig nødt til at lempe paa Reglerne med Hensyn til Enkelovens Forhold til Enkernes Hjælp fra